

De l'oasi al fangar

Agents de la Guàrdia Civil custodien l'accés a l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, durant l'escorcoll ordenat pel jutge Baltasar Garzón.

L'operació Pretòria, impulsada pel jutge estrella de l'Audiència Nacional espanyola per una presumpta trama de corrupció urbanística, ha sacsejat de cap a cap el panorama polític català i ha palesat la descoordinació i la incapacitat dels organismes de control de la gestió pública.

Després de l'esclat de l'afer Millet ha arribat l'operació Pretòria, que afecta de ple l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet –a mans del PSC– i dirigents històrics de Convergència, i amenaça d'estendre's cap a més municipis. Amb aquests dos casos, els darrers mesos s'ha fet evident que Catalunya no estava lliure de les males pràctiques polítiques.

De fet, aquesta sospita feia temps que planava sobre allò que s'havia anomenat l'oasi català. Recordem les paraules de l'ex-president Maragall al Parlament, quan va deixar anar al cap de l'oposició, Artur Mas, aquella frase incendiària que es va fer famosa: "Vostès tenen un problema que es diu 3%", una acusació encoberta que l'exlíder del socialistes llançava contra els

anterioris governs de CiU de cobrar comissions de manera generalitzada en les adjudicacions d'obra pública. Evidentment, aquella acusació, sense que l'ex-president hi aportés cap prova, va ser fortament contestada des de l'oposició.

El fet és que una acusació tan forta, i feta des de la cambra parlamentària per un president de la Generalitat, va quedar en no res, ultra el soroll mediàtic i les acusacions recíproques, que no van ajudar gens ni mica a esvair l'amenaça d'aquella sospita.

Amb l'esclat de l'afer Millet es reobria aquella ferida. I, de nou, el debat polític esdevenia una guerra d'acusacions entre les formacions polítiques catalanes, per suposades irregularitats en el finançament. En aquest cas, a l'epicentre dels atacs hi havia les col·laboracions econòmiques de la Fundació del Palau de la Música amb la Fundació Trias Fargas, de Convergència. Però des de CiU també es qüestionaven, i es qüestionen, les relacions de les fundacions del PSC amb Caixa Catalunya i les institucions governades pels socialistes.

Ningú no fa cabal dels advertiments. Mentre continuava el ball de bastons entre els principals partits catalans pel cas Millet, la setmana passada queia com una llosa sobre l'actualitat política catalana l'operació Pretòria.

El fet greu és que tots dos casos, de naturaleses diferents però vinculats amb la gestió de diner públic, tenen una cosa en comú: els organismes de control de les institucions hi havien detectat irregularitats de feia temps. Pel cap baix, informes de la Sindicatura de Comptes dels anys 2002 i 2003 havien indicat anomalies en tots dos casos.

El 2002, un document de la Sindicatura advertia que el procés comptable de la Fundació del Palau "és excessivament complex per a les activitats desenvolupades", i que "la situació de separació de funcions prevista en els estatuts no es compleix". L'informe apuntava també irregularitats en la gestió de béns immobles. L'any 2000, el saldo del compte corrent corresponent a aquesta partida era de "2.325,5 milions de pessetes", una xifra que la sindicatura considerava poc raonable.

El mossos d'esquadra van escolllar les instal·lacions del Palau de la Música, durant la investigació que se segueix contra Fèlix Millet.

Aquest informe, quan es va lliurar, el 2002, va passar per les mans de la Generalitat, de l'Ajuntament de Barcelona i del Parlament.

D'una altra banda, l'any 2003 la Sindicatura de Comptes va trobar irregularitats en alguns àmbits de la gestió de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, encapçalat per l'alcalde del PSC ara detingut, Bartomeu Muñoz. L'informe també apuntava irregularitats en l'adjudicació d'obres del municipi.

Aquest document va arribar al Parlament el 2007. Així i tot, cap grup no va creure oportú de demanar-ne l'anàlisi en una comissió per poder prendre mesures de control.

Era un document de 122 pàgines, en el qual s'analitzava detalladament la gestió de l'ajuntament. S'hi apuntaven irregularitats, per exemple, en la gestió de l'impost sobre les plus-vàlues de terrenys urbanitzables, en la gestió de personal i en les inversions fetes i el finançament d'aquestes inversions. Però aquestes irregularitats, de fet, no tenen relació amb l'operació contra una suposada xarxa de corrupció engegada pel jutge estrella Baltasar Garzón, en què han estat detinguts Bartomeu Muñoz, alcalde de Santa Coloma; Manuel Dobarco i Pasqual Vela, regidor d'Urbanisme i director gerent d'alcaldia; Macià Alavedra, ex-conseller d'Economia; Lluís Prenafeta, ex-secretari de

Presidència dels governs de CiU; Luis García, ex-diputat del PSC; els empresaris Josep Singla i Lluís Casamitjana; i Manuel Carrillo –detingut a Madrid–, conseller delegat de l'empresa madrilenya de serveis de neteja Limasa Mediterrània, amb sucursal a Barcelona.

Ara bé, l'informe de la Sindicatura de Comptes del 2003 també recollia algunes altres anomalies que sí que tenen relació amb les que s'apunten a l'operació Pretòria, vinculades a l'adjudicació d'obres i serveis municipals, fets inclosos en l'ordre de Garzón.

El síndic major de la Sindicatura de Comptes, Joan Colom, es mostra crític amb els polítics per haver ignorat els informes que fa la Sindicatura de Comptes. "Massa sovint els informes de la sindicatura reben el vist-i-plau del Parlament de Catalunya, que diu que els fa seus, però no en veiem tan sovint les conseqüències pràctiques corresponents", va afirmar Colom en una entrevista a Catalunya Ràdio.

El Parlament ha respost a aquestes acusacions dient que és competència dels municipis, i no del Parlament de Catalunya, prendre mesures derivades dels informes d'ens locals. I que en tot cas és la Sindicatura que ha de comunicar al Tribunal de Comptes les irregularitats detectades en aquests casos.

Enric Rimbau

Sincerament, simplement: som els millors!", va exclamar dijous passat Francisco Camps. La proclama, pronunciada durant la inauguració provisional de l'Àgora, la darrera peça de la Ciutat de les Arts i les Ciències, va anar seguida d'un interrogant que surà en l'aire postmodern d'aquest conjunt arquitectònic: "Per què no fer alguna vegada ací, a Castelló, València i Alacant, uns Jocs Olímpics?" A totes tres ciutats alhora, sí, perquè l'ambició *esdevenimental* de Camps és infinita, i l'olímpic, segons que va reconèixer, és "un somni que encara tinc davant".

L'anunci en qüestió, és clar, no va desviar l'atenció de la notícia del dia, que no era sinó la suspensió de militància de qui al matí encara s'havia intitulat "secretari general" del PP valencià, és a dir, Ricardo Costa, víctima propiciatòria del *cas Gürtel* que deixa sense paraigua el cap del Consell en un moment especialment delicat. De fet, dijous mateix el president del partit a l'àmbit estatal, Mariano Rajoy, advertia a Múrcia que "la paciència és una virtut, però de sant Job, només n'hi ha hagut un", preludi de les decisions que pensava adoptar aquest dimarts, 3 de novembre, al comitè execu-

El president valencià, Francisco Camps, tot sol a la porta del Palau de la Generalitat.

El president, espill del país

El País Valencià, que geogràficament suggereix un bigoti, ha perfeccionat el model patentat per Eduardo Zaplana. Les factures falses de Terra Mítica, el contracte amb Julio Iglesias o la megalomania són poca cosa al costat d'allò que ha dut el 'boom' econòmic dels darrers anys.

tiu que encapçala. Rajoy va avançar, fent referència expressa al *cas Gürtel*, que "la corrupció és una porqueria" i que "aquell que no faça allò que ha de fer, no pot pertànyer al PP". També des de Múrcia, l'homòleg Ramón Luis Valcárcel, considerava que el valencià "ha administrat *Gürtel* de la pitjor manera possible".

La incapacitat del PP valencià –del tot inhabituada a les dimissions– a l'hora de prendre decisions dràstiques amenaça de valent el futur polític de Rajoy mateix, i és això que el gallec –també sospitós de

no saber controlar el *tempo* de la política–, mira d'evitar *in extremis*. No té cap més eixida, atès que la setmana passada fins i tot va haver de suportar les invectives del conspicu José María Aznar, qui clamava que "per haver-hi un lideratge, no hi pot haver més d'un líder", alhora que cuitava el PP a assumir "responsabilitats polítiques" molt abans que no es pronuncien els tribunals de justícia.

L'endemà, Juan Costa, germà de Ricardo i ex-ministre amb Aznar, afirmà que Camps "no ha estat a l'altura" en tota aquesta crisi, i que Rajoy "ha de

demonstrar que és una alternativa real de govern", fer palès que el PP és "una opció amb prou lideratge per a posar-nos el país a l'esquena". Enmig de la mala maror que assetja la formació conservadora, el president de Castella-Lleó, Juan Vicente Herrera, també ha assegurat que segueix amb "dolor i desconcert" la situació que travessa el partit, tan dolenta que fins i tot el fa dubtar de continuar a la vida política.

Tot plegat és producte de la pèssima gestió del *cas Gürtel* que ha menat un Camps ultracòmode amb la majoria absoluta recollida la primavera del 2007, que disposa d'un grup parlamentari fet a mida –a diferència de la legislatura anterior– i que sap del cert que avui tornaria a apallissar l'oposició a les urnes. Tot plegat és producte de la sensació de *totus tuus* que amara la relació de Camps i els seus governats: tothom l'estima, diu, i ell complementa la reciprocitat erigint-se en la bandera de tots, en la bandera del poble. Tot plegat és producte de la gran importància que el PP valencià té al si del PP estatal, com va evidenciar-se ara fa un any i mig, al polèmic congrés de València, quan fins i tot Ricardo Costa va barrar-li el pas al germà, que sonava com a líder d'una llista alternativa a la de Rajoy.

Tot plegat, en definitiva, és el jardí que un bon dia va sembrar de llavors un jove Eduardo Zaplana, avalista de la *política b* que ara floreix esplendorosa. El cantant Julio Iglesias va cobrar en negre i en paradisos fiscals el triple d'allò que marcava el contracte oficial pel qual feia promoció del País Valencià arreu del planeta. Terra Mítica, el caprici megalòman més personal de Zaplana, va emetre tot de factures falses per feines incomplides, un conseller –Luis Fernando Cartagena, home fort a Alacant– va dimitir el càrrec en saber-se que s'havia apropiat els diners que unes monges havien donat a l'Ajuntament d'Oriola quan n'era l'alcalde, i el deute de la Generalitat va començar a ser incipient aleshores.

Set anys després de la fugida a Madrid de Zaplana, aquest model de país no ha fet sinó aguditzar-se. Francisco Camps, amb fama d'home honorat, no sols no hi ha imprès una ètica regeneradora, sinó

Juan Cotino, que podria haver espia Ricardo Costa, l'assenyala davant la presència de Vicente Rambla, a qui Costa no s'està d'insultar als enregistraments interceptats. Al centre, Víctor Campos i Carlos Fabra. A la dreta, Pla i Mayor, ex-líders del PSPV-PSOE i del Bloc Nacionalista Valencià.

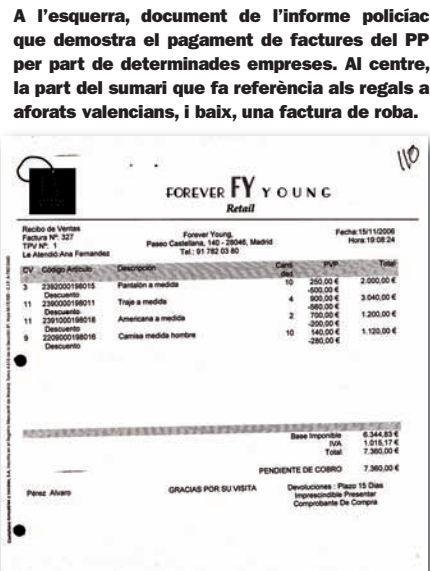
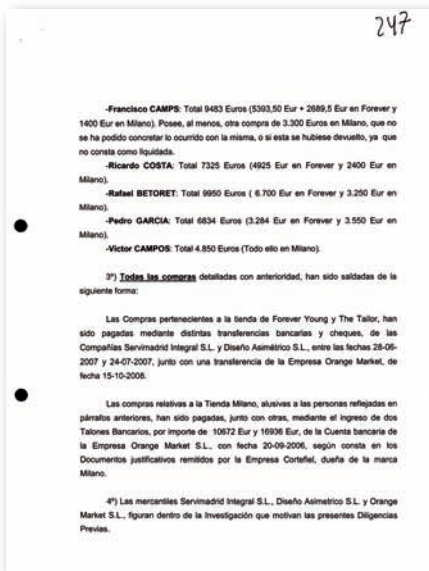
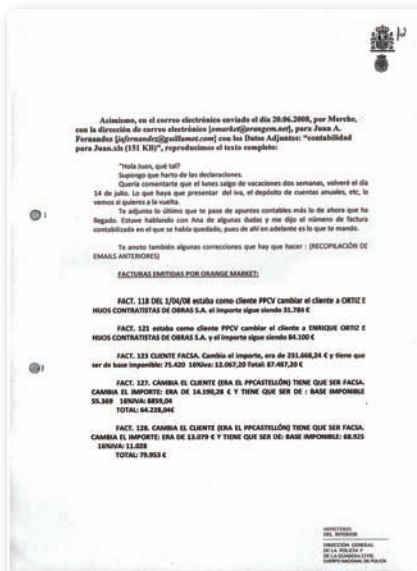
que s'ha relacionat amb personatges ben poc recomanables de manera ingènua. La trama *Gürtel*, capitanejada per Francisco Correa i amb *Alvarito Pérez* com a home de confiança a València, ha estès els seus tentacles pel País Valencià amb una carta de recomanació del president –“amiguete de l'ànima” de Pérez, a qui Camps “estima un ou”– sota el braç. El cap de la quadrilla és engarjolat, avui.

Segons que detalla l'informe policíac signat per la brigada de neteja de capital, Orange Market –la filial valenciana de Correa– va finançar il·legalment el PP valencià mitjançant un *compte b* anomenat *Barcelona* i que es nodria de tres vies: la primera, “factures emeses per Orange Market al Partit Popular de la Comunitat Valenciana de les quals únicament es descompta la part corresponent a

l'import de la base imposable, sense incloure-hi l'IVA”; la segona, “aportacions directes d'empresaris de la Comunitat Valenciana, en concret d'Enrique Gimeno –president de FACSA–, Enrique Ortiz Selfa –administrador únic d'Enrique Ortiz e Hijos Contratista de Obras, SA–, Antonio Pons Dols –president del grup empresarial PIAF–, Vicente Cotino Escrivá –del grup empresarial Sedesa– i Luis Batalla Romero, del grup empresarial Lubasa. Aquestes aportacions s'emascaren amb l'emissió de factures emeses per Orange Market per justificar-ne el pagament. Algunes de les factures han estat objecte d'alteracions substancials respecte a allò comptabilitzat inicialment, que es concreten en increments de les bases imposables i en canvis de client (de ser el PPCV passa a ser Enrique Or-

tiz e Hijos Contratista de Obras, SA o el grup empresarial PIAF, i de ser el PP de Castelló passa a ser FACSA); i en tercera instància, els diners irregulars arribaven “amb lliurament directe de diners anotat a la *caixa b* d'Orange Market com a procedent del PPCV o del PP, els quals passen als *fons b* de la societat i que es destinen al deute sense que existesca cap contrapartida entre les factures emeses per Orange Market”.

Acusacions molt més greus que no el més que presumpte reguitzell de regals amb què la trama, com un polp avariciós, va mirar d'eixamplar encara més l'àrea d'influència dels seus tentacles, que a l'inici se cenyien a instal·lar –amb l'oferta més cara de totes les presentades– el pavelló valencià de la fira turística Fitur. Acusacions que de moment no han servit

perquè el TSJ valencià, presidit ara en funcions pel bon amic de Camps que és Juan Luis de la Rúa, hi faça res.

L'afer *Gürtel* esguita la primera filera del PP valencià i del govern de la Generalitat des que Camps n'és el president. Víctor Campos, vice-president durant la legislatura passada, va resultar imputat i suspès de militància transitòriament. Vicente Rambla, vice-president primer del juny del 2007 ençà, va rebre al seu despatx *Alvarito* Pérez i és citat repetidament a les converses interceptades per la policia; fins a l'estiu, de fet, ha estat el responsable dels grans esdeveniments [la trama sembla que tragué profit de la fórmula 1 i negociava dur a València una edició dels premis Grammy per un preu molt superior al real]. Ricardo Costa, secretari general del PP valencià des del 2007 i portaveu a les Corts des del 2008, feia de corretja de transmissió entre Camps i Pérez, per bé que aquest últim telefonava assíduament al cap del Consell i s'hi reunia amb la dona, Isabel Bas, a la farmàcia on treballa. Costa, en tot cas, ha avisat que ell tan sols va atendre les instruccions que li marcaven les direccions nacional i regional del partit. Juan Cotino, vice-president tercer, és oncle de Vicente Cotino Escribà, referent de Sedesa, empresa familiar que al seu torn es divideix en una quarantena de firmes, totes relacionades amb la construcció d'obra pública i privada, les concessions de places per a la tercera edat –la Generalitat Valenciana n'és la principal contractista– o el medi. El vice-president Cotino –coordinador de la visita del papa del 2006, en què la trama corrupta pogué haver-se embutxacat un milió i mig d'euros– s'encarregava de l'àrea de Benestar Social fins al setembre, i ara s'encarrega del territori i l'habitatge, les principals àrees de negoci de l'empresa familiar.

Fins aquesta setmana –que podria haver-hi notícies–, Camps s'ha negat a retocar l'executiu o la cúpula del partit. Ha defenestrat Ricardo Costa per la pressió de Madrid, però al seu gabinet va fer una jugada de tafur. Va moure consellers el setembre passat, sense destituir-ne cap ni afegir-ne de nous, convençut que qualsevol alteració hauria estat llegida en clau de crisi interna... I ja se sap que Camps és refractari a les revolucions.

Al capdavant, s'ha limitat a aplicar el seu manual de govern, aquell que insta

El poder gairebé omnímode del PP al País Valencià, on governa des del 1995, ha permès tot de corrupteles

a confiar il·limitadament en el president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, encara que la supervivència política d'aquest siga possible per la lentitud de la justícia, que set jutges i cinc fiscals després encara no ha resolt els casos per què és imputat. Un *modus operandi* que ja dugué Camps a blindar, el 2007, dos imputats d'anomenada –l'ex-alcalde d'Alacant Luis Díaz Alperi i el batlle actual de Torrevella, Pedro Hernández Mateo–, a qui atorgà el privilegi d'aforats en incloure'ls als llocs d'eixida de la candidatura a les Corts.

El fum que puja... La ferum que va deixar la gestió de Luis Fernando Cartagena –que ha passat per la presó– s'ha estès a tot el país. El tarannà de cacic amb què Carlos Fabra fa i desfà a les comarques de Castelló, també. El poder gairebé omnímode del PP a les institucions valencianes ha permès tot de corrupteles: els populars governen el País Valencià des del 1995, i mai no han tingut tantes alcaldies, ni tan importants, com ara tenen. És això, que propicia determinades irregularitats i que anima l'evasió de responsabilitats. Al Baix Segura, per exemple, la detenció d'alcaldes, el desposseïment de les competències urbanístiques als ajuntaments o les mocions de censura s'han convertit en el pa de cada dia. Un drama quotidià percebut amb indiferència –o entès per molts com una agressió a la sobirania popular– i que s'ha estès com la pólvora.

Qui entre els anys 2000 i 2007 fou el secretari general del PSPV-PSOE, Joan Ignasi Pla –qui va dimitir en fer-se públic que encara no havia abonat l'import de la reforma fet a sa casa un any abans–, va ser acusat pel responsable del partit a Oriola, Francisco García Ortuño, d'interessar-se només de la comarca a l'hora de “passar la safata”: li van demanar, segons que ha reconegut, que “*pa casa, aunque sea una piedra*”, i que contactara amb l'empresari Ángel Fenoll. “Pla va dir-me que trucara a Fenoll, que el tractara bé, que el partit tenia les seues necessitats”, ha afirmat Ortuño.

L'actual líder del PSPV-PSOE, Jorge Alarte, ha anunciat una querrela criminal contra els membres del PP i els empresararis que pogueren haver participat en el possible finançament del partit de la gavina. Segons que ha explicat *Levante*, però, abans s'ha encertit que cap de les firmes no haja tingut *relació* amb el partit des que ell n'és secretari general, cosa que projecta sospites sobre el passat i que molesta els antics dirigents. Alarte, impulsor de la pujada de quotes per tal de finançar més nítidament la formació, no ha restat incòmode a l'onada de moda i ha vist com el número 2 del partit, l'alcalde d'Elx, Alejandro Soler, era jutjat –i absolt– per haver abonat amb diners municipals propaganda dels socialistes.

També el Bloc Nacionalista Valencià s'ha trobat immersit en afers tèrbols. A Altea (Marina Baixa), on dóna suport al govern socialista, van aliar-se amb el PP per tal d'aprovar la contracta de l'aigua dels vint anys vinents, concedida finalment a una unió temporal d'empreses formada per Aguas de Valencia i Tyosa, que presentà l'oferta més cara i que a més implicava un augment substancial de la tarifa als veïns. Sectors del Bloc altea, avui expulsats del partit, van lamentar a aquest setmanari ara fa un any que “ens venem al PSOE per a governar, i al PP per a obtenir diners”, i van relacionar els fets amb la moció esdevinguda a Calp, on Bloc i PP van fer fora del govern els socialistes, que fins aleshores manaven en coalició amb els nacionalistes.

El 8 d'octubre passat, el cap de la Diputació d'Alacant, José Joaquín Ripoll, es reunia en secret a València amb Enric Morera i Pere Mayor, secretari general i ex-secretari general del Bloc. L'alacantí, contrapès de Francisco Camps que enmig de la maregassa vol guanyar protagonisme –com Fabra i el president provincial valencià, Alfonso Rus–, era vice-president de Zaplana quan aquest va voler teixir, precisament amb l'ajuda d'Aguas de Valencia, un grup de comunicació encara més servil que Canal 9.

Víctor Maceda